

Creatie met hindernissen voor Luc Breaeys

Een weerspannige cellosnaar en dito computer konden niet verhinderen dat Champ d'Action eersterk portret van Luc Breaeys neerzette.

CONCERT

VAN ONZE MEDEWERKER

MAARTEN BEIRENS

ANTWERPEN | Een vijftigste verjaardag is een mooie gelegenheid om een dwarsdoorsnede van het oeuvre van een componist te geven. Een 'verticale proeverij' zou zoiets in wijnkringen genoemd worden, waarbij de verschillende jaargangen van een zelfde domein met elkaar vergeleken worden.

Hoewel het 'domein' van het jongste concert van Champ d'Action - de componist Luc Breaeys - zich meer met whisky dan met wijn heeft verbonden (zijn reeks 'single malt' composities is een van zijn bekendste wapenfeiten), bleek het verjaardagsconcert een interessante formule om zowel veeligeprezen 'grand cru's' (zoals *Oban*) als zeldzame 'réserves' (zoals *Les Méandres de la mémoire* of *Il fiume del tempo passava*) op één plek samen te brengen. Met als uitsmijter nog de kennismaking met de nieuwste oogst: het cellowerk *Black rock unfolding*.

Het concert overspande letterlijk twee decennia: van 1989 tot nu, in een interessante mix van solo-werken, kamermuziek en ensemblewerk. Meer dan de verschillen tussen oud en nieuw werk, vielen de contrasten op tussen kleinschalig en grootschalig, of eigen-

die op een subtiele manier visueel overtuigen. En vooral in de tro-pet solo *Si sentiva un po' stem* die enkel uit delicate, breekbare details lijkt opgebouwd. Tro-pettist Alain De Rudder kwam zich met verve van de taak om te ijle en zachte klank vast te houden, vol minutieuze details:] leek zeer on-spectaculair, maar het was hypervirtuoos.

**Breaeys heeft een
theatrale stijl, maar
kan ook heel subtiel u
de hoek komen**

Het hoogtepunt van de avond was *Black rock unfolding*, het nieuw werk waarin cellist Arne Defoer al zijn duivels mocht ontbinden. Flitsende, furieuze passages v selen af met fijn aangebrachte kleuren, terwijl een elektronisch partijtje het solowerk tot orkestr proporties optilde.

Een vlekkeloze première werd niet, daarvoor was er te veel br-pech mee gemoeid. Eerst door een gesprongen snaar Deforce's zijn cadenza te herbeginnen. Eens die cadenza tot een hoogtepunt was gevoerd, liet elektronica het alwetende - het le een eeuwigheid te duren dat computer weer aan de praat w